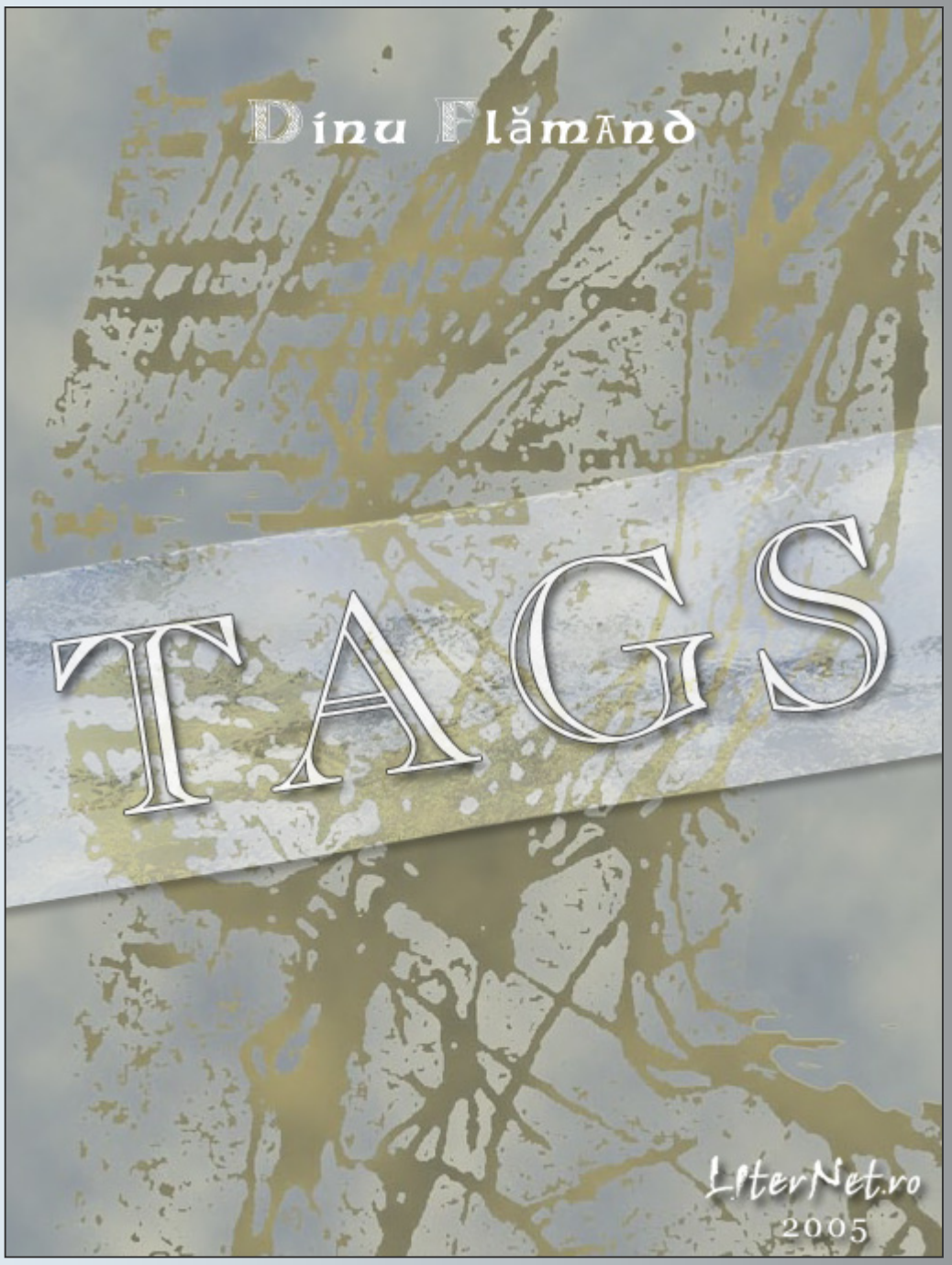
Dinu Flămând
TAGS
LiterNet.ro
2005

Tags

Dinu Flămând

Redactor: Răzvan Penescu rpenescu@literne t.ro

Editor format **.pdf** Acrobat Reader: Ozana Nicolau

Text © 2005 **Dinu Flămând**
Toate drepturile rezervate.

Coperta: Iulia Cojocariu
Ilustraţii: Andana Călinescu

© 2005 Editura LiterNet pentru versiunea .pdf Acrobat Reader

Este permisă descărcarea liberă, cu titlu personal, a volumului în acest format. Distribuirea gratuită a cărţii prin intermediul altor situri, modificarea sau comercializarea acestei versiuni fără acordul prealabil, în scris, al Editurii LiterNet sunt interzise şi se pedepsesc conform legii privind drepturile de autor şi drepturile conexe, în vigoare.

ISBN: 973-7893-25-5

Editura LiterNet
editura.literne t.ro
office@literne t.ro

„Chiar şi mărginindu-ne la un optimism moderat, putem să ne imaginăm că o reorganizare a principiilor cuantice în sânul teoriei corzilor ar fi capabilă să ne conducă spre o formalizare şi mai puternică, în stare să răspundă întrebărilor despre originea Universului, precum şi celor despre existenţa timpului şi spaţiului.
Formalizare ce ne-ar mai apropia şi de răspunsul la întrebarea lui Leibniz: de ce există ceva mai degrabă decât nimic ?”

Brian Greene

Cuprins

Mesagerul....6
Şterge....7
Biopoemul....9
Balcon....10
Zona Zoster....11
Ghemuit....12
Femeia îndrăgostită....13
Tango în gând....15
Pe sfoara de rufe....18
Peisaj normand....19
Lumina din pietre....20
Peisaj vertical....22
Artă poetică....23
Coline la Sancerre....25
Capra virtuală....26
Dispariţia realului....27
În peşteră....28
Fumigaţii....29
Inventar de potop....30
Iar acum?....32
Périgord....34
Mângâind ameninţător....35
Corzi....36

Bătrânul Plinius 37
Ploaia în amintirea norului 38
Zidul galben 39
Femeie pe drumul spre Compostella 41
Tags 43
Cal în ceaţă în cal 45
Eminescu la ţesală 47
Încă nu 49
Ţărm în cer 50
Arsura 52
Exterior 54
Fir 56
Stingere 57
Jet 60
Nici la Paris nici în Paris 62
despre ce vorbesc eu? 63
Ţeava de canalizare 65
Proba de sânge 68
Coardă întinsă 70
Socul 71
Ascuns 72
Mie nu 73
Irepetabil 74
Anaerobică 75
Claritate a umbrei 76

Mesagerul

Sfârşit de mileniu. Plouă
cerul îşi scutură oboseala
oameni trişti continuă să locuiască în case triste
unde pereţii se privesc faţă în faţă ca zilele
cu nopţile şi prezenţele
cu absenţele...

Nici un semn de dincolo nici o emoţie
expulzată din spaţiile unde misterul
se stratifică rece – scânduri
indiferente în curtea unei fabrici de cherestea

ci doar această diversiune a timpului
ţesându-se în vreme ce se deşiră
ca hainele morţilor – singurele în stare
să tacă despre ceea ce nu ştiu vorbi.

Stau la fereastra dintre cele ce se întâmplă şi nu se întâmplă
în această ploaie şi uscată şi udă
pândind o germinaţie de răspunsuri
la întrebări încă neînsămânţate.

Iar din orizont pe oceanul de inexprimabil
înaintează poemul – cu o ramură de cuvinte
în dimineaţa lumii – înseninând ape sumbre
ademenit de fluieratul distrat al meu, al tău.

Şterge...

Vine doar din prejudecata luminii de a căuta
corpuri prin toate ungherele
întâmplarea că te zăreşti
în indulgenta ironie a plânsului
calmă
dezeternizare

în timp ce arunci
cu bulgări de text în toate direcţiile.

Tăcerea filtrează ţiuitul strident
al timpului
undeva
ambulanţe grăbite transportă prin noapte moartea.

(Ce are ea atât de urgent de îndeplinit
cu sirenele poliţiei deschizându-i calea?)

Cineva călăreşte cocoaşa insomniei tale
şi păşeşte greoi în pietrişul respiraţiei tale
şi înghite resturile durerii tale de care
toate cuvintele ştiu să-şi bată joc
cineva distrat
face între degete cocoloaşe
din firimiturile plânsului.

Iar absenţa devine carnaţia florală a trupului
scame de sunete de la castanii aflaţi în rut
ce inundă noaptea

luminile de afară

îşi întind rădăcinile
spre termitiera
acestei odăi
şterge
şterge...

Biopoemul

Îmi reuşeau doar absenţele corpolente
când
brusc
genunchiul spaimei mi-a izbit sternul
pe dinlăuntru – semn că
de nopţi
de ani poematiza în mine
biopoemul
în care stau.

Continuam
să îndop înţelegerea cu
cuvintele înţelegerii
când
m-a luat de ceafă ambigua revelaţie
că ceva întunecos ascuţit uneori vorbeşte direct
de la rinichi la inimă
şi tace carnal de la înfricoşare la viitor.

Iar biopoemul începea să crească în el
cu sau fără el
fără să ajungă totalitatea a ceea ce este
de îndată ce este

uimire palpabilă
amânare
adevărată numai
cât timp se caută.

Balcon

Exerciţiu de respiraţie – ţii neîmprăştiată
cât mai îndelung
amânata explozie a aerului cu inflorescenţe
de crengi de liliac ramificate în tine

leneşă polenizare
la orizont
privită
peste muşcatele de pe balcon
pe care levitează misterul vântului

marea

continuă să ovuleze spre norii
asexuaţi

cer de culoare ireversibilă

disperare ca o subită erecţie
în amiaza vieţii
târziu

Zona Zoster

Infectat cu urgenţa de a răcni
patruzeci şi nouă de zvâcnete numărate între
respiraţia oprită şi lacrima
ros
to
go
lită
intoxicat cu mila de tine însuţi

o pată pe zid cât Danemarca
miroase a zăpadă tristă şi te priveşte
trebuie că există o Zonă Zoster a sufletului
ce emite durerea de piele arsă

pe când a fi
seamănă cu a simţi
că te deteşti (şi) postum...

Ghemuit

Ea soseşte cu un miros de piele caldă din
patul altuia
îşi desprinde din păr un soare ierbos
şi întinde mâna
între degetele ei apa ia forma paharului
şi transportă-n adânc palpitul unui sărut uitat.

O protejează o fericire crenelată cu metereze
de cetate a somnului
musteşte de o densă fosforescenţă
intangibilă
cum pulsează spre mine
din depărtări insuportabil
de apropiate
unde mă înec în ani lumină de secetă.

Mi-aş deschide brusc pieptul să o primesc
direct în tăcerea mea
rostogolită
de pe culmile crudului april

nici un cuvânt de-al meu nu o mai atinge
aştept
ghemuit în coaja ecoului inutil
care mă repetă.

Femeia îndrăgostită

Face paşi mari spre o lizieră interioară
unde şoapte de acacia îi aruncă în păr
ultimele reflexe de soare marin – levitează
prin apele freatice ale unui surâs lunar

mă cuprinde într-o largă privire indulgentă
laolaltă cu florile cărţile şi agrafele de pe masă
miroase din ea persistent un somn treaz
secretat de glande ce-i înfloresc sub piele

şi care o fac de tot intangibilă parcă înfăşurată
într-o lumină interioară şiroind de jur împrejurul ei
dimineţile îi sunt irigate de o muzică vegetală
gesturi de umbră mângâie contururi numai de ea ştiute

şi amintirile ei aleargă spre viitor
cu o forţă ce scutură din rădăcini imposibilul
fericirea ei epidemică vindecă între noi
indiferenţa acestei zile, urâtul, resentimentele

iar eu o pândesc pe la toate uşile
şi absorb din hainele ei noul miros
şi stau în calea mâinilor ei să culeg la-ntâmplare
mângâieri de prietenie săracă
imensă milă
iar cum se îndepărtează în lungul ţărmului
mă preling de sub tălpile ei ca refluxul

flacără a secretului
metamorfoză
femeia mea
îndrăgostită dar nu de mine...

Tango în gând

Ia-mă de
mână
ascunde-mă-n răsuflarea ta
uită-mă
printre lucrurile pe care le amâni şi durează
în tine levitând ca o somnolenţă erotică
vom vorbi cândva
de la piele la piele
printre cuvinte
uită-mă
în timpul cât ne-a rămas
nu prea mult
cine ştie?
e chiar mai bine
să nu evocăm speranţa care este o falsă apropiere
suspendaţi în tăcerea arborescentă
ne golim unul în celălalt
de o milă lichidă ce nici nu vindecă
nici răneşte.

Înfloreşte în tine misterul
ca un pâlc de răchiţi
la marginea unui fluviu interior ce-ţi răsfaţă chipul
chiar dacă ar dori
ochii tăi nu mă pot zări
pe partea nevăzută a lunii.
Uită-mă
spre a mă regăsi - poate - într-un pliu al memoriei

din vremea când nopţile aduceau
dinaintea noastră
prietenoase incertitudini
de timp guraliv
peste care însă plana spaima frântă
ca o pâine nici dăruită şi nici primită.

Ne uram reciproc cu iubirea
formă abrazivă
a imposibilităţii de a fi unul celălalt
cu singurătate
cu tot
aşteptând nimic
iar timpul cu urgenţe ramificate
îşi agita la fereastră invizibile semne.

Ne îmbrăţişam spasmodic cu neputinţa
ce-şi întinde mâinile dar le şi ascunde
nefericirea
unuia sufla în palmele reci
ale celuilalt
să le trezească la viaţă
cu flăcări stinse.

Şi a rămas între noi doar o ezitare ce umblă singură
pe străzi
noaptea
în cutremurul somnului

ia-mă de mână
ascunde-mă-n răsuflarea ta
uită-mă
poate înduioşăm moartea cu
această complicitate.

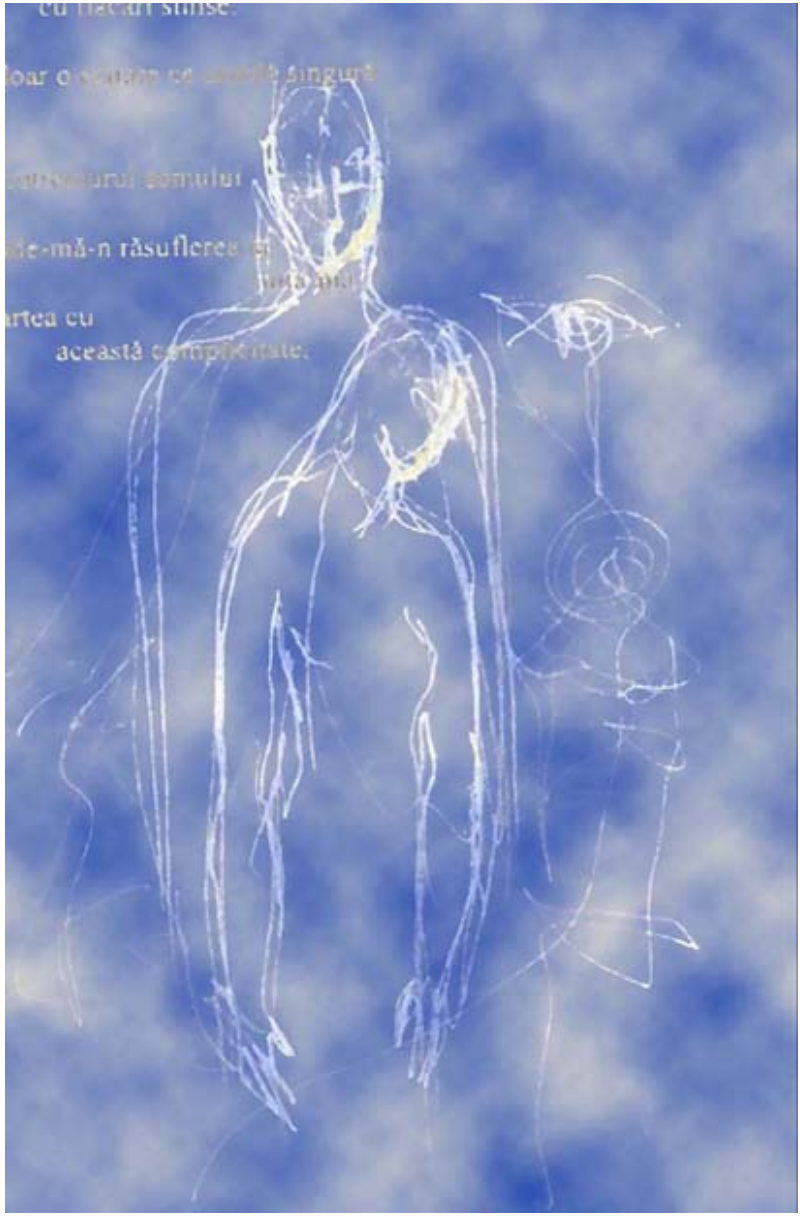

Pe sfoara de rufe

Ce-i lipseşte iubitei mele când îi lipseşte
focul din gheaţă
gălăgia emoţiilor intense
în vena de sub ureche
şi iubirea ce dăruieşte?

Îi lipsesc toate acestea înmiit şi încă o dată
şi (de asemeni) amânarea definitivă a unui gol
ce îşi face cuib în arborii orizontului
şi devine absenţă.

Îi lipseşte în somn lebăda unui nor divin
iar la trezire o levitaţie de uimire adolescentă
şi i-ar mai trebui câţiva ani cu noaptea întoarsă pe dos
spre dinaintea nefericirii noastre
precum şi timpul
da timpul încă umed al tinereţii
ca rufele albe fâlfâind pe sfoara
din podul casei
atunci....

Ce-i lipseşte ei când pare că nimic nu-i lipseşte?
Va savoir...

Prin odăile noastre zile îşi târăsc
trupurile inelate
ca nişte viermi de mătase pe-un pat de frunze -

ţesem vălul voracităţii lor
suveică...

Peisaj normand

Ani în picaj
păsări plonjând în mare
pliscurile lor se înfig adânc
între omoplaţi
stol la orizont
inexprimabilul se deschide doar pentru sine
vântul ghemuit în spatele dunei pândeşte valurile.

Briză consolatoare când fruntea
ademeneşte ultimul snop de raze de după nori
ca pe o recompensă

pescăruşii manevrează refluxul
sub imobilitatea aparentă
a cerurilor.

Pretutindeni mă anticipă
urma absenţei mele
dau târcoale aceleiaşi pietre
spălată de flux

caut intrarea.

Lumina din pietre

Fereastră deasupra mării
lentă absorbţie
o nervozitate vibrează în înserare
un principiu neînţeles experimentează cu tine viaţa
un prea târziu stoarce din nori culorile asfinţitului.

Fugă de umbre spre nicăieri
disperarea se dă la sine
timpul cu ochi de leşie
te priveşte adânc în plămâni
îţi cercetezi pe toate laturile inutilitatea
îi pipăi pe toate cusăturile trăinicia.

Fereastră spre gol
lumina de nisip curge
din pietrele şlefuite la orizont

dăruieşte-te
însă
nu
doar
să scapi
de tine
nimeni nu te iubeşte
un câine aleargă pe dig
taci în stive.

Peisaj vertical

Încerc să fiu fericit
ţâşnesc din nou sevele
tineri mesteceni îşi clatină în vânt testiculele subţiri
filamente lor perechi tremură în aerul dimineţii
coaja alburie tresare
sub buzele infinitului.

Pastila de Prozac întârzie uitată sub limbă
cuvintele au o elasticitate firavă
ca lăstarii sălciilor
când îi frângi

(dau la lumină seva tulbure suptă din adânc
ce se oxidează repede)

de pe o zi pe alta frazele se fac scrum
între degete sub uşoara apăsare
a indiferenţei.

Primăvara explodează din focuri stinse
vântul pe culmi pregăteşte cremenea
incendiilor

plămânii mei ventilează un aer zgârcit din care lipseşte aerul
mi se recomandă să vin spre mine
cu aşteptarea
înghit în doze mici verdele carnivor.

Artă poetică

Ai plecat şi deja trebuia să fi fost sosit
scotoceşti şi tocmai constaţi că urma să pui
ieşi în afara ta cu paşi ezitanţi în timp ce rămâi şi ai
revenit
alergi pe conturul interior al munţilor
cu paşi de roată

e recomandabil să nu te smiorcăi
de nerăbdare
să nu cauţi compasiunea lipicioasă
ca interstiţiile miopiei
pentru o vizibilitate mai bună urcă
spre vârful durerii
şi totuşi afundă-te
în vulcanul ei

cu disperarea poartă-te blând
nu se ştie
cine pe cine piaptănă

l'éternel silence des espaces infinis să nu te sperie
mai mult decât rumegatul cotidian al fânului de-ntuneric
pe care îl eructezi
cocoloş
din stomac în gură

încredinţează-i pasului tău vidul trainic

ce se strecoară sub sandaua însângerată
de mers în cerc

compas al obsesiei
ce taie spirala lumii ca de pe un măr coaja

încearcă să te surprinzi
întorcându-te brusc spre tine
să te zăreşti în nimeni
cu o gură-ochi de ciclop
larg deschisă îngânând rezonanţele universului

nu uita să respiri între colinele subitei uimiri ce-ţi întinde
peisajele unei suferinţe jubilatorii
ascultă
cum se deschid în carne pustulele prelimbajului

resemnează-te doar
cu ceea ce îşi pierde în tine urma
pipăie în auz
de dincolo de zid nimicul
când te îndeamnă şoptind
tolle, lege...

Coline la Sancerre

Miracol al viului
printre aşchii de cremene
lăstarii viei străbat spre lumină.
Mugurii împing silexul
frunte ascunsă ce eşti
doar promisiunea unei vieţi
bătălie minerală
între aer şi lacrimă.

Şi ne oprim la
pentru că
amânându-i pe
de ce
şi
pe
cum.

A găsi în tăcerea şisturilor
motive cât să rezişti să rămâi în tine
sfărâmicios şi unic
enigmă a posibilităţii...

Vântul hughenot împinge fumurile podgoriilor
spre cetate

sinuciderea ar fi
doar excesul de optimism.

Capra virtuală

Capra babei Floarea şi capra semită a lui Saba
încă mai pasc aceeaşi iarbă pe tăpşanul
unde îmi duceam şi eu caprele în copilărie.
Iar la Paris locuieşte capra virtuală
în computerul fiului meu şi se străduieşte să behăie.
E o problemă de reglaj şi de generaţii
de viaţă şi de umbră a ei – aporie
ce-i dă dureri de cap realităţii
şi îndepărtatului
Parmenide.

Iar dilemele mele au tipica nerăbdare
a bătrânilor – sită din care timpul începe să curgă
când simt pe piele înţepături electronice de furnici.

Improbabilă continuă să fie moartea
schimbând feţe-feţe cu viaţa
pe cubul lui Rubick
sub rotaţia degetelor mele stângace.

Se zice că *a fi* este chiar raţiunea lui

dar începe de unde
şi cine eu
care viaţă?

Noaptea îşi împunge-n fereastră coarnele virtuale.

Dispariţia realului

Ce să fac eu în lumea din care dispare lumea
Când îmi sufoc în braţe insomniile dând târcoale
miezului vâscos al nimicului încă şi el mai plin
decât jur-împrejurul acestei absenţe?

Nori virtuali înoată spre orizontul
ce se strecoară printre copaci fără să-i atingă
aerul – cocoaşă a vidului – îmbracă dealuri cuminţi
din peisajele de lux virtuale

în care nu se simte nici vânt
nici o adiere
să clatine frunzele
să frământe lanurile
(desenate doar cât să le putem arăta pedagogic
copiilor noşti de unde venea
înainte
pâinea)

şi nici plâns cu lacrimi şi muci – fermentaţie
supurând din glandele viitorului
doar ciudata lor moarte post-modernă
o balegă
inodoră împinsă în şanţ cu piciorul...

În peşteră

Eternitatea străluceşte nikel pe capota
noului automobil
leneşi bananieri se apleacă languros în apa lagunei
soarele bronzează egal cu ecran 25,
poţi să alegi cinci nuanţe de roz pentru norii
telecomandaţi pe linia orizontului.

Îngeri blazaţi zboară intermitent prin aer trăgând reclame
pentru sâni de alge
testicule de oţel
inimi interşanjabile
în nisipul de aur femeia veşnic tânără
îşi îngroapă extatic fesele... Vară!

Bătrâneţea a devenit o ruşine tratabilă
vitaminele
ajută poliţia mondială să vâneze cei din urmă microbi
cu spada lui de foc binele alungă răul
din toate cotloanele
bivoli albi se tăvălesc prin mocirle curate
şi ies într-un nor de Chanel 5 la mal.

Greieri stereofonici anunţă o seară calmă
în peşteră Platon privind la televizor
crede tot ce vede...

Fumigaţii

De presupus că zărim toată măreaţa complexitate
cu capul vârât sub cearşaf
la fumigaţii
bune să alunge şi gripa şi spaima. Valuri
de ofrande fetide în timp ce
lumina zilei îşi scoate cuţitele prin fisuri
şi retează trena prolificei noastre umbre...

Fumigaţii şi pentru spasmele memoriei
ce sughite cârpind laolaltă
zdrenţe de insomnie. De presupus
că am fi fost şi ceva mai bravi
unde? când? sau mai treji
în baia cu aburi a somnolenţei colective...

Ah dacă!...
pe când locuiam în trecutul imprevizibil
mai confortabil decât în prezentul mereu amânat
iar Sibila Carpaţilor era curvă...

Inventar de potop

Cum (deocamdată) ei nu reuşesc să înşface
din marele tot cu dosul mâinilor cât
înhaţă în cângile posesive
ale falangelor şi cară cu braţele tot ceea ce apucă
de-şi umplu burţile casele ochii memoria –
iată-i gata să umble la mecanismul
infinitului biologic şi la misterul
unde hazardul şi timpul şi ploaia meteoriţilor
şi-au cernut pe sita primordială a lumii
scânteile –
magnetizaţi de marginea ce-i absoarbe
dincolo de care în imperiul ticăloşiei
gravitează doar ironia pustiurilor disperse –
ei – jugănarii codului nostru genetic
cu degetele retroversibile răscolind
prin sexul materiei şi în ficaţii
pentru care doar moartea e haruspiciu...

... silă de aceşti demoni crepusculari
ai ultracontemporaneităţii noastre făloase
de băcanii inteligenţei cuantificate
de păduchii lor virtuali pe ţestele implantate
de rănile lor ce nu sângerează
de coitul lor chimic în eprubetă
de lăcomia peripatetică...

...rău şi frig şi pământiu seara
înainte de după ce se spusese

că va fi în chiar timpul vieţii ceva
dat în folosinţă proprie semănând
cu explozia ploii şi-a bucuriei de a trăi sub tăişul
iubirii de neatins îndepărtându-ni-se dulce sfâşietor ...

aşchie silex fragă clitoris pleoapa a treia din colţul ochiului pineal
vibraţie melodie vânt iarbă sfâşiere delir în ventuzele serii
Vega uscându-şi pletele după şură şi luna
ca un dop de lacrimi în gât
iar pe spinarea amurgului general
tatuat sub piele
acest inventar de potop...

Iar acum?...

Iar acum încotro?... Cu beţivii tăi tragici
cu damful orgoliilor tale rănite moţăind
între cocoaşele spaţiului mioritic
la marginea căruia apar plopii prin gări pustii
fluturând în zare flamuri de pungi de plastic...
cu fuioarele de legendă ieşind din vetrele
pe care noua sărăcie îşi fierbe în oală
rădăcini de cuvinte aţoase «barză» «viezure» «mânz»
în nopţile când o lună latină trece lin peste vârfuri slave...
cu patetismul politic ce mestecă în cazane de ţuică
şi mută din loc munţii prin cârciumile murdare ale minerilor
unde se recâştigă bătălii demult pierdute-n istorie
cu fanfaronada geambaşilor deveniţi manageri
ai fostelor izvoare carpatice din care azi curge sânge
de Coca-Cola sub cerul răsăritean trântit ipocrit
peste aceiaşi Munţi Apuseni în răscrucea tuturor drumurilor
precum misterul migraţiei pe loc la ruleta măsluită a ironiei...
cu reconvertiţii tăi unsuroşi care inventară
frunzele pentru copaci pietrele în râuri şi cârlionţii din blana mieilor
mult înainte să le fi trecut asta prin minte aztecilor
iar acum îşi ating sexul când se închină vidului
pe maidanele viitorului unde câinii vagabonzi
adulmecă infinitul ce putrezeşte în stufărişul
de pe linia de triaj a noului mileniu...

Încotro? Şi cum să le mai explic
altfel decât prin infralimbajul insomniilor dislexice
copiilor mei prestidigitaţiile tale cu istoria
ocheadele tale complice aruncate destinului

fornicaţia ta cu timpul ţinut în pragul uşii
mormanele tale de morţi adesea culeşi între două fronturi
între două linii de apărare între două lumi
sau maceraţi în posadele minerale ale uitării
pe fundul Mării Sarmatice devenit gorgan
în care fantasmele tale călare pe armăsari albi
zac îngropate în picioare cu toate podoabele preistorice
psalmodiind autocompasiunea celor care cerşesc în temple
cu toată şmecheria lirico epică a saltimbancilor din spaţiul
stepobalcanicopontic stoarsă ca un vârtos vin ţărănesc
la teascurile metisajului pecenego-varego-dacic-latin-scitic-slav-ţigănesc
care încă le mai dă ghes felcerilor autohtoni
să privească în savantele lor eprubete «puritatea» precipitatului...
Încotro? când bine te-ai întrebat odată
dacă există viaţă înainte de moarte
şi te-a surprins uluirea propriei tale îndrăzneli
văzând că din preaplinul golului ce îţi hrănea
cu un păsat vâscos imobilitatea
a izbucnit revolta de care erai gravidă
după o gestaţie de decenii în scâncete şi înfometare
căci fuseseşi copila orfană înfiată într-un funest crepuscul
de viitorul ei violator – şi de unde lacrimi
să adăpăm setea acestor nori
ce nu pot umezi buzele însetate ale sfinxului

din Bucegi căruia timpul i-a lăsat expierea
singurei întrebări: încotro?...
patrie ce renaşti epuizându-te...

Périgord

Câinele aleargă în colţul ochiului meu
şi trage după el linia orizontului spre colina
ce zace greoaie pe fesele ei ierboase.

Infinit supurând în amurg – sexualitate
amăruie a toamnei...
Groapa proaspăt săpată
la zidul cimitirului
îşi împrăştie în văzduh feromonii.

Vântul fecundează pietrele
lichenii parodiază pe lespezi
sexul morţii.

Ţâşneşte incendiul cerului printre chiparoşi.
Gol mineral... Bem pământ
cu glandele lacrimale.

Un ţăran îşi mână scroafa pe sub aluni
râtul ei adulmecă trufele îngropate sub frunze
duhnind ca glandele vierului ancestral.

Amuşinăm cu nările dilatate
la subsioara nopţii
mirosul propriei noastre absenţe.

Mângâind amenințător

Fisură în dodecaedrul zorilor – noaptea
parodiază întunericul absolut.
Silabiseşti
pe buzele răsfrânte ale nimicului
începutul şaradei oedipiene.

Gălăgios patetism al duratei
prezentându-se în impostură de dar divin,
în timp ce rănile somnului rămân deschise
iar din tavan atârnă plante de întuneric
mângâind amenințător
creştetul lucrurilor.

Corzi

... şoapte ale protonului... filamente
ce vibrează la adierea vidului – corzi
pieptănându-şi pe zece dimensiuni rezonanţele
într-o muzică resorbită ca o naştere ce-şi trimite
sporii bastarzi în vântul solar spre implozia
invizibilului întors în sine ca o meduză – corzi
de pe care se descojeşte culoarea timpului
plecat în continuă expansiune spre nicăieri
acolo unde pe fruntea depărtării înmuguresc spinii – frânghii
zbârnâind în paloarea unei muzici corpusculare
silabisită de inaudibile sunete – roi
migrând spre absentele timpane ale trecutului – vibraţii
de super-corzi fluturându-şi umbra
din mai adânc de dincolo şi departe
în golul uriaşei chitare de praf stelar
unde energia primordială izbeşte ca un viţel
dat la supt – frânghii
împletindu-ne pe dinlăuntru încleştaţi
într-o leneşă deslegare de zdrenţe muzică – fanoane
atârnând de pe buza Balenei – Univers
când foamea ei ne soarbe din oceanul duratei
şi-i devenim hrană şi rezonanţă şi impuls şi nimic...

Bătrânul Plinius

La ieşirea din somn lumina zilei surprinsă
e o pisică lingând lapte de latină în pagina
manualului uitat de fiu pe masă deschis
pe textul cu moartea bătrânului Plinius – nepotul
relatează cu severă tristeţe mânia Vezuviului
şi sfârşitul tribunului înecat sub lavă:
«habitus corporis quiescenti quam defuncto similior»
iar peste *«defuncto»* mâna fiului tău (care te-a privit
în timp ce dormeai) notase prevăzător
cu un creion ca şi invizibil cuvântul *«mort»*
fixând centrul traducerii – reper nu cruzime –
pentru ziua examenului când improvizaţia
ar putea să îi joace urâte feste – de pildă
un demon repetent şi răutăcios să-l îndemne
să tălmăcească nu că bătrânul intrase în moarte
cu aerul că dormea,
ci mai degrabă că dormea având aerul unui mort.

Zile de confuze traduceri când
nici premiantul clasei nu ştie bine
dacă ieşi din somn
dacă intri...

Ploaia în amintirea norului

Fericită
partea de vizibil ce te arată lumii
altfel decât se adună în mine absenţa ta
aluvionară – viitură
de frunze şi crengi rupte
spre stăvilarul
din josul râului.

Mă locuieşti ca ploaia în amintirea norului
ploaia ce spală timpul...

Sigur că distanţa este – spui tu – o numărătoare inversă
iar ceea ce s-a întâmplat încă poate să mai aştepte –
îmbătrânesc violent
zi şi noapte...

Zidul galben

... iar fiindcă mâinile de mireasmă ale lucernei
ajută noaptea să-mbălsămeze
trupul câinelui mort aruncat în curtea
casei din josul străzii unde nu mai e nimeni –
palpez cu degetele pe sub sunete
erupţia înfloririi tale neaşteptate
pe muchia acelui timp – zidul galben
încălecat leneş cât să-ţi arăţi inocenţa
pulpelor de copilă – vii sau pleci
din grădina cu necoapte cireşe?

... şi cum de obicei nu se poate şti
cât de neînduplecată-i intransigenţa
timpului ce desăvârşeşte pierderile
chiar dacă în armistiţiul iluziei ne apropiase
spaima unui sărut ce ţipa din tine
repede însă ironizat de culoarea
improbabilului ce-ţi linguşea buzele dis-de-dimineaţă –

... mă încredinţez acum mai degrabă porilor
care pe degetele mele încă păstrează
senzaţia acelei apropieri
şi te regăsesc în adâncul unui defunct ecou
de unde memoria recompune culorile
uimirii ce însoţea pe atunci în tăcere
lunecarea ta pulsatilă între două lumi –

... dincolo şi dincoace de zid – simultană
ivire a unor dispariţii fulgerătoare
precum privirile noastre jonglând aparenţele
cât să-mi rămână între degete – iată – rumeguşul
ipotezelor, ipotezelor, ipotezelor...

Femeie pe drumul spre Compostella

Acuma tu arunci de departe cu pietre spre numele meu
iar această omidă a distanţei începe să locuiască
statornic în noapte înfulecând absenţa – femeie
întâmpinată cândva pe drumul spre Compostella.
Magnetizai peisajul cu frumuseţea ta
pornită în pelerinaj spre tine şi te purta de mână
un fir de mac înflorit – în lumina Galiei se vestea
ezitarea ireversibilului pe culmi. Anii somnolează
un aer stins ţine cerul de ianuarie
din mine şiroieşte un timp incert
mă golesc de eternitate şi visez convulsiv
că mă umplu cu tine
iar culoarea florii
palpează rănile mele în adânca lor letargie.
Şi dacă te iubesc este din muţenia
cuvintelor devenite gura acestor cuvinte
stare de ardere ţinând în palme graba
paşilor ce fug înaintea norilor pe sub iarbă.
Iar dacă mi se imprimă stigmatele neiubirii
vizibile precum la tâmple şanţurile ochelarilor
ele sunt şi strânsoarea absenţei tale şi miopia
văzului ce palpită sub pleoape închise.

Urma să mă lecuieşti de care infirmitate
adăugându-i depărtării braţe de depărtare
pentru ca ochii mei să poată vedea cu mirosul

iar urechile mele să audă gustând cu limba
prelingerea zilelor ce îşi lasă
urmele în trecutul meu...

Acest trecut ondulând prin ţinuturi abandonate
unde umbra mea linguşeşte un peisaj negru cu maci pe culmi
ca vibraţia ultimului violoncel aruncat în foc
când Tao îşi trimite înainte câinii de paie!...

Tags

Vagoane de tren ies din bezna periferiei
cu furioase inscripţii pictate în timpul nopţii
când spre gările de triaj se strecoară frustraţii suburbiilor
să-şi tatueze pe uşi numele şi uimirea
de a se vedea în chiar ciclonul uitării – acolo unde
a fi se zvântă extrem de repede şi devine un *a fi fost*
decolorat pe vitrine murdare – *graffiti*
călătorind pe carcasa metrourilor spre centrul oraşului
pe liniile circulare ale indiferenţei – răcnete anonime
în curentul rece al timpului prin galeriile
unde absenţa e polenizată de forfota şobolanilor
la trecerea convoaielor de cuvinte – *tags*
pe crusta zidurilor citite numai de ochii orbilor
şi un fel ghemuit de a zgândări inutilitatea
când fără-de-perechea se izbeşte de propriul ei umăr
în singurătatea lumii – *Dasein*
al foburgurilor şi sictir al sictirităţii
nimicul sare capra peste spinarea logicii
iar neantul neantizează dând zor să afle
de ce există ceva şi nu mai degrabă nimic –
ceva nimic sosind cu metroul mai degrabă decât ceva ceva
şi ceva mai degrabă existând ca neexistentul
doar în deschiderea furiei lui spre lume – defilare
de fraze vagon prin albeaţa ochiului
poezie-incizie – parazit al transportului în comun
viaţă pe hârbuitele autobuze-metaforă
ajunse la capătul liniei şi golite repede
în depouri sub jetul chimic
ce dizolvă literele...

Tags

Cal în ceaţă în cal

Cal în ceaţă în cal
respiraţie a morţilor sorbită de nările
lui vaginoase în copilăria de ieri la marginea
de astăzi mâine aici câmpul de lucernă –
ţinut în hăţuri atunci cu mâna
de falanga cuvântului ceaţă acum
chircită în frig dinspre râu deodată
însoţind un pocnet de crengi vine spaima
din bezna arinilor
tremur umed –
coamele norilor fremătând
viu în mort până când? dimineaţa
împroaşcă pe geam icrele fotonilor fecundaţi
de luminiscenţă – larvele invizibilului înotând
dincolo de retină prin somnolenţă
spre văile sunetelor cu miros de ploaie –
încă e prea devreme pentru târziu
noaptea îşi distilează noxinele
moartea îşi transpiră toxinele – umblă
neglijentă în cămaşă de ceaţă
pătată la subsiori –
respiraţie în fereastră
cine linge din palmă ovăzul silabelor?
cal
în ceaţă purtat în şa de cuvântul cal
adulmecând dis-de-dimineaţă
ceaţa din coama iepei în rut
iapă dând târcoale

dincolo în lactaţia ceţii – mort în viu
sub fereastra râului – dimineaţă
cu broaşte sărind
din lucerna înflorită sub barba norilor
vid
absorbit în plămânul fractal...

Eminescu la ţesală

«iar dacă nu ştii să uimeşti, ia ţesala»
Cavalerul Marino

Cel mai tânăr din trupă – sufleur – bun la toate
el cu pusul decorului cu hrănitul cailor
în grajdurile Giurgiului şi tot el
cu dusul găleţilor la mansardă pentru
baia parfumată a primadonei (profita
să-i adulmece dialogul sânilor când
îl usturau de adolescenţă ochii).
Dormea în fân – dimineaţa îi strecura printre bârne
zorii unui veac mai promiţător spre care
trupul lui de arin dogorea...
Ucenicea
la ţesală răzuind din părul aspru al cailor
acel puf invizibil ce se depune şi pe coastele tăbăcite
ale cuvintelor.
Aduna la sfârşitul verii părul şi îl presa
într-o minge elastică numai bună să ţinteşti cu ea
cometele clocitoare cu cozi atârnându-le
peste marginea cuiburilor
sub streşini.
Iar când luminile dinaintea reprezentaţiei în *theatrum mundi*
se stingeau în mirosul de ceapă şi de obiele
se strecura
în cuşca textelor şi aprindea la scânteia uimirii sale

revelaţia ce-l ilumina din adânc
proiectându-l pe cer afară... şi se trezea
transsubstanţiat în lăuntrul marelui spectacol al universului
ştiind că vieţii trebuie să-i şopteşti replica înainte de respiraţie
iar morţii să i-o parodiezi în acelaşi timp...

Încă nu

Linişte
dar nu absenţa cuvântului
încăpăţânare a vidului dând peste margini
susur
umplându-şi marile rezervoare pe care le bea
în tăcere
năvălind din adâncul frigului
din întinderile
pe care spaţiul indiferent
şi le clincheteşte dansând -
tremur al întunericului arzând mocnit
în cenuşa pădurilor de la începutul lumii.
Un până când

al lui până unde. Încă nu după ce a fost... Da!
Ascultă cum tremură braţele mele
încă mult timp după ce m-am culcat
şi mi-e frig
de atâta tăcere... de întuneric întins pe piele.

Ţărm în cer

Mamei

Aerul tare al serii – încă-ne-moartea –
răscolea cu degete umede prin plămânii ei
vântul ridicase brusc două pene sure
semnele de dincolo rămâneau tulburi
nimeni nu mai putea s-o ajute – nici Dumnezeu
nici iubirea –

se înălţa uriaşă prăbuşindu-se peste mine
spaima din lăuntrul ei îndelung amânată
îmi venea s-o ascund departe-n prenaştere
sau sub limbă într-o subită muţenie
numai să deghizez această infirmitate
a iubirii ce-şi plânge de milă –

ciorile pe gard întregeau misterul
nimicului ipocrit ce se împlineşte
sângele respiraţiei ei svâcnea spre cerul
golit de albastrul profund unde ea zărea
ţărmul de dincolo cu vagi răchiţi –

şi cum nu o aştepta nimeni s-a răzgândit
acceptând ca pe o coajă de pâine compasiunea
pe care i-o întindeam oferindu-mi-o de fapt mie
cel care inexist atât de patetic...

Arsura

Când suferinţa palpează disperarea
poemul este o rană de neputinţă:
sfârâie epuizat
în apa ce a călit pumnalul

sau aleargă în dreapta şi-n stânga
după o milă aproximativă
se agaţă de hainele trecătorilor
gesticulează exaltat
rosteşte cuvintele mediocre
pe care le dăruieşte şi le adoră –

durerea stângace începe atunci să înveţe
să-şi silabisească arsura
într-o tăcere ca respiraţia banchizelor

singură şi singură şi singură
până când singură se acceptă şi ştie
că urlă degeaba
spre iubirea ce moţăie în latrină.

În tot acest timp arborii continuă să se îngraşe
de indiferenţa comună şi omului
iar gălăgia inaparentă a duratei
circulă
în lăuntrul lor
fără consecinţe

şi de asemenea în peisaje ce ne resping se bombează
dealurile
sub care zace captat
timpul mineral
iar unii nori se lichefiază
fără durere
în scrisul luminii...

Exterior

Aceasta e timpul exteriorului:
oameni în exteriorul lor şi al lucrurilor
respinşi de oameni şi de lucruri spre interiorul
exteriorului – mă iau în braţe şi mă transportă
concav
din afară spre în afară –
delir al abandonului
cum doar preoţii vulcanilor
îl mai practicau
în triasic.

Nimeni nu e absent din exterior
pielea începe să stea pe noi
ca parantezele
tot ceea ce mai era încă înghesuit
în neînţeles
dă năvală afară unde se adună mulţimea lumii.

Acesta e timpul certitudinii
inutile
cuvintele te împing din tine
să navighezi oblic
pe marea vizibilului

şi doar teama
prin mormintele jefuite ale zeilor
pe întuneric
mai secretă

luminiscenţa
interioară
a licuricilor.

E timpul mesajelor fără destinaţie:
reflex de oglindă din mâna copilului
care se joacă pe dealul din faţa casei tale
soare indirect al misterului scos pe uşă
cu violenţă.

Fir

Ce altă piatră lichidă ţi s-ar putea opri mai definitiv
în gât pe culmile respiraţiei?

ce munţi mai orizontali ţi-ar putea sfărâma cu o furie
mai verticală şalele?

ce ghimpe mai ascuţit să-ţi poată intra mai adânc în ochi
săgetat dimineaţa de raza amurgului?

ce insidioasă prezenţă ar putea simula mai bine
propria ei absenţă ca miez al refuzului?

cu cine altcineva să pleci mai departe într-o călătorie
rămasă pe locul durerii?

şi unde altundeva să te prosternezi mai somptuos de confuz
în faţa divinităţii cu glas de rocă?

ce fir mai plăpând să poţi trage din ghemul nebuloaselor reci
decât acest capăt de întrebare
atârnând din văzduh
ce-ţi atinge
brusc
fruntea
şi se rupe tras de nimic:

de ce moartea?
de ce?

de ce?

Stingere

În ziua când s-a născut fetiţa mea Ana
a murit bunicul meu Iacob
întâmplarea
a recurs la formula mediocră
a falsei simetrii doar că
viaţa şi moartea se înghesuiau efectiv în mine
printre lacrimile plânse în cimitirul cu pruni.

După optsprezece ani Ana este o lumină ce înfrunzeşte
dis-de-dimineaţă în casa mea iar Iacob
o umbră intermitentă luminând
în interiorul meu împreună
cu alte forme
de prezenţă suspendată;

(cu toţii laolaltă şi cu imaginea mea din interior
despre mine
ce continuă să mă îmbrace pe dinlăuntru şi
împreună cu tot ceea ce umple distanţa
împingând cu spinarea
opintindu-se în
uşa plecării...)

Iar mai târziu au sosit alături de Iacob
Anchidim, Pia, Marian, Nastasia, Floarea, Virgil,
Laurenţiu, Marcel, Daniel, Ioana, Dumitru
precum şi alţii ai mei din preajma mea
strânşi pentru prima dată ei între ei pe o insulă

scăldată de fluxul uitării mele.

Între timp viaţa se reorganizează:
eu înot improbabil spre insula Anei
(formă
de relief abia perceptibilă
în superba ei nepăsare)
şi mă îndepărtez
împreună cu morţii mei
netransmisibili
printr-un cilindru ca un incendiu
de-ntunecime.

Iar cum ajut la dispariţia acestei lumi încep să aflu
că vieţile noastre asemănându-se
vieţii stelelor
se telescopează-n întunecime
şi fuzionează ca diamantele
cristalizând
stingerea
ca lumină...

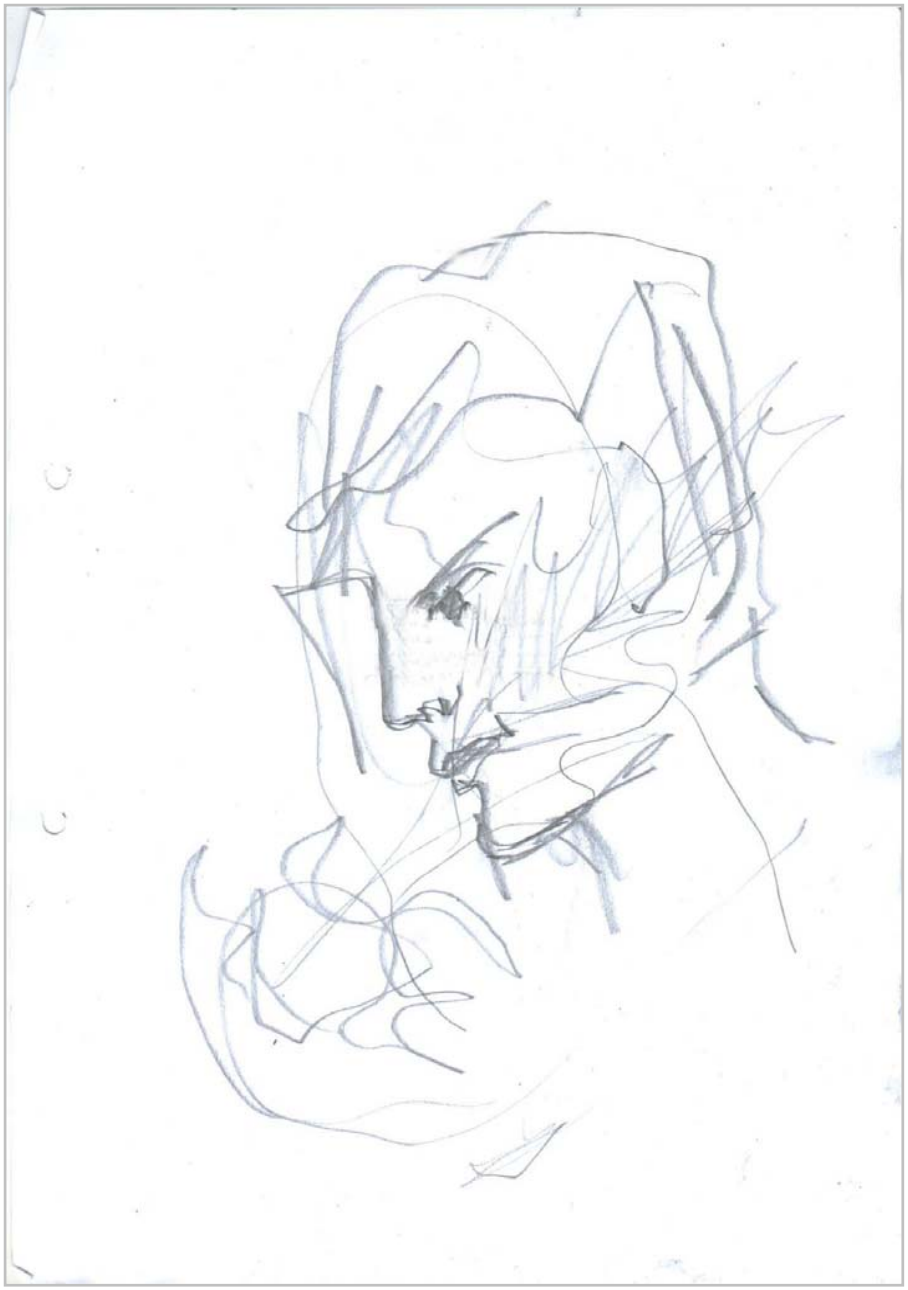

Jet

Despre singurătate : această apă ce se prelinge
peste porii tăi
gol sub jetul duşului
dârdâi în noaptea de la sfârşitul mileniului

igienă minimă – autocompasiunea
braţ la braţ cu
logodnica lui Stig Dagerman
cu amantul Sylviei Plath...

O nouă zi în Colonia Penitenciară
supravieţuirea deviază palid
din codul genetic al victorioşilor

ironia trage sforile în lăuntrul tău
îţi deschide cu forţa
pleoapele-n timpul nopţii
dar nu şi văzul
şi nici
savanta înţelegere a lucrurilor

de jur împrejur ceilalţi se descurcă mai degrabă
mulţumitor
cu personalitatea lor
ca un ou ce creşte în eul lor

creaţii şi defecaţii
prelungite libaţii

distanţa
devine grămadă iar timpul
ca un câine la soare
îşi linge gonadele...

Nici la Paris nici în Paris

Atunci când în Paris toţi parizienii sunt la Paris
iar eu deşi în Paris nu sunt nici la Paris
nici în Paradis
precis
că ceva nu funcţionează bine
eu însumi privesc cu uimire
această nestare din mine
                                    această
împrăştiere
şi toate plecările mele virtuale
                                şi simultane
în susul în josul Senei
cu norii în fuga lor statică
spre St. Cloud alungaţi din St. Ouen

ai zice că sunt o hulă sarmatică o
negăsire a cuiva de multă vreme oprit
undeva pe culmile altui ţinut
                            sus la Pasul Tihuţa
între două lumi pe obcine
ficţionist vâslind de mâine
spre poimâine eu în altul şi el în mine
şi mai degrabă nimeni în nimeni...

despre ce vorbesc eu?

spaimă cal unghie a umbrei strugure
capră rădăcină smulsă de vânt om înfipt în verticala
iluziei dar cu gleznele urzicate de senzaţii palpabile
sub mişcările de prestidigitaţie ale Orionului –

unde se alcătuieşte ecoul lor?
în presupusa peşteră păzită de
creierul meu de reptilă din străfundul căreia se dezbracă
de veşmintele somnului rezonanţele universului anterevelat
sub lumina razantă a posibilului –

cine le deschide uşa să iasă în lume?
în primul rând lumea
pentru că în aceeaşi clipă izbucneşte şi ea afară din interiorul
propriei sale consistenţe prinzând la întâmplare cu braţ-crengi
imagini polen sunet tăceri implozive miros de gol ce se apropie
cu paşi de lup dintr-o dimensiune abia inventată –

iar apoi tu –

care lume şi cine să le primească?
aici întrebarea începe să se curbeze
peste sine alcătuind un miez de aşteptare solidificat
sub forma unui sâmbure amar de indiferenţă capabil să absoarbă
toată frumuseţea ce moare repetând întrebarea –

de ce?
fiindcă *de ce?* trage întotdeauna după el oblonul
opacităţii
marea dispersie a decis să-l ignore continuând totuşi
să se hrănească din toate întrebările
ce rătăcesc ca nişte filamente larvare la orizontul ignoranţei umane
soră de lapte cu cea a zeilor de unde şi scandalul creaţiei fără paternitate
certă –

cine eu când spui *tu*?

Ţeava de canalizare

Lui Franz Hodjak

Franz zice că joaca are cel puţin două capete:

luăm taxiul târziu după miezul nopţii
plouă
duhnim a vin
ne oprim la poarta cimitirul în primul oraş străin
îndepărtăm râme omizi şi rime de pe reverul hainelor ude
coborâm şi privim tâmpiţi gura unei ţevi de canalizare
ieşită din zidul cimitirului
nicăieri –

nu ne-ar strica să găsim chiar gaura ploii
vocea din gâtlejul vinului
rana din spin
ne-ar trebui un luntraş mai helvet în locul şoferului
nu mai ştim
dacă ne duce el şi spre celălalt capăt
pe funia ţipătului până la
răcnetul prim –

căci ni se trag toate – zice Franz – din plămânul acordeon
din foalele lui mai întâi pliate
ca drapelele şi clătitele şi înmânate
de noi
urmaşilor de eroi
pe deasupra gropii
după război –

totul se îndesa deja în prima înghiţitură
de aer :
şi somnul şi nesomnul
şi ploaia şi neploaia
şi viaţa

şi...Franz repetă că îl doare în flintă

îşi aruncă ţigara
înjură
pune vagi întrebări:
„se găinăţează ei corbii pe întuneric în somn
din a treia în a patra dimensiune?”
„au ei viermii conştiinţa viermuielii lor?”
„de ce spermatozoidul cuvântului
se încăpăţânează să perforeze timpanul surdului
în tăcerea nefecundabilă?”

– Dar din ce anume întrebi
când întrebi?

Deci povestea cu capetele e o mică hoţie
cum se spune despre unii morţi că-şi aştern singuri flori
şi aşteaptă vizitatori
în timp ce îşi continuă harnici scrisul
pe partea dinlăuntru a lespezilor –

e drept că există şi sfârşituri cu început:
întorcându-mă brusc
uneori dau cu fruntea de mine....

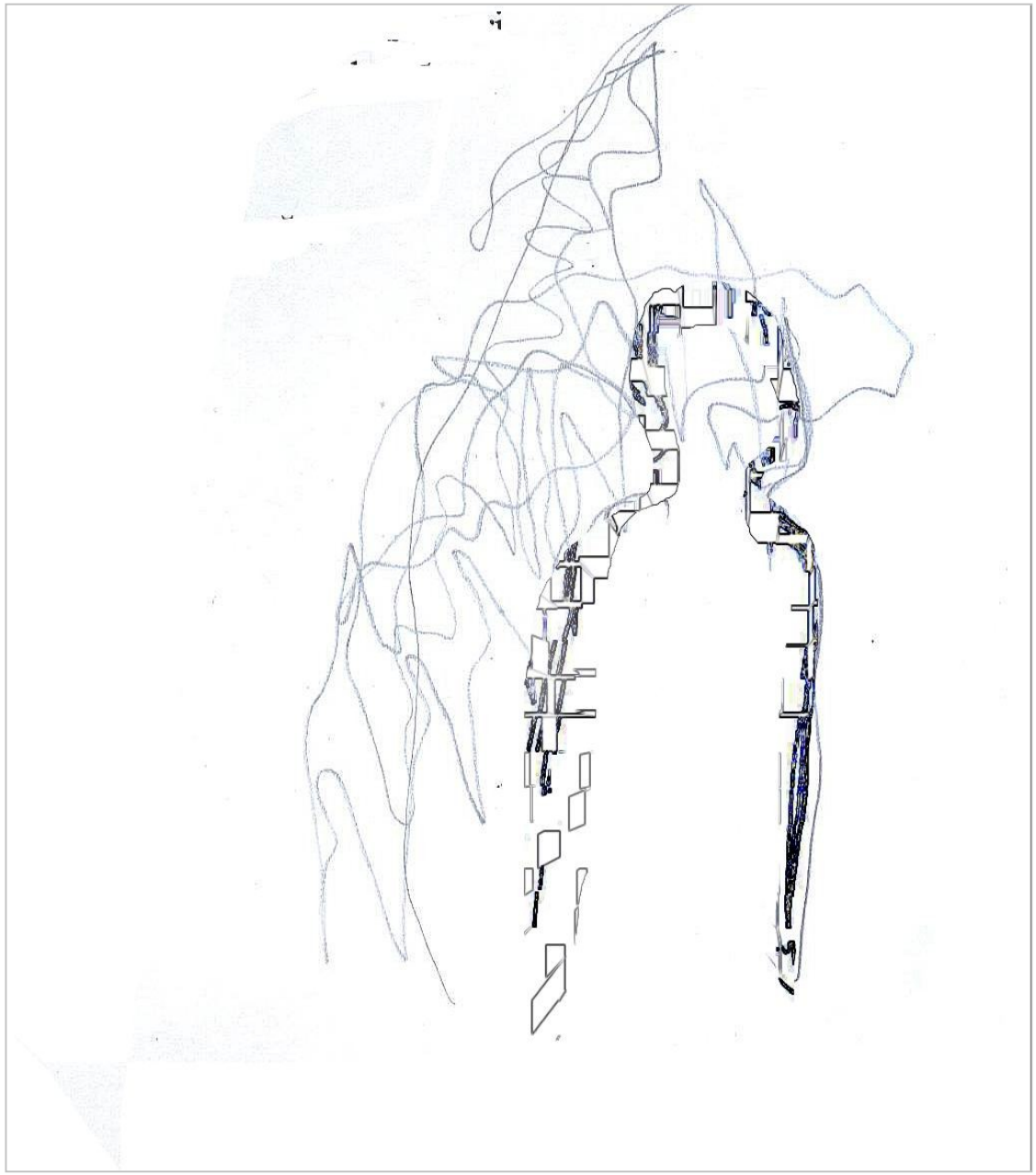

Proba de sânge

Spiritul meu e carnea mea vie
durere
biospirituală
în revolta pură a simţurilor

pacea lor instinctivă
şi enormitatea insuportabilului
amână limitele

cu o petală de crin îmi deschid
cele mai inocente senzaţii lubrice
şi fiindcă nimeni nu este al nimănui
vreau o femeie cu braţe de fân
jupuită în mine iar eu în ea

daţi-mi-o pe cea mai urâtă
pe femela şacalului
deposedabilă doar
de tristeţea cu care nimeni nu dăruieşte

să îndes în pântecul ei de ceaţă
frigul meu
biodegradabil

mi-e rău cu zgârieturi oblice
cu afte
de cuvinte-n
mucoasa gurii
beau petrol din lămpile

tuturor bordelurilor livreşti
îmi chinuiesc nemernicia
cu excitări mecanice

daţi-mi alcoolul – terminus
mânia din vena etilicului
căruia muza sidaică îi ia o probă de sânge!

instinctul meu sinucigaş copulează pur
cu această noapte a purei mizerii...

Coardă întinsă

Seară-margine
noaptea îi face prag
spaima îl trece fluierând a casă pustie
cineva în lăuntru prinde curaj
nu se mai prăbuşeşte deşi tot cade.

Încerc ştirb între dinţi aurul speranţei
mai am puţin de trăit şi nici nu ştiu cum
îmi agravez opacitatea minţind – cât sunt de învins
s-ar zice că-mi mituiesc viitorul
şi chiar pe mine...

Toate nopţile conspiră să mă împingă
spre încotro peste peste, în în, după după,
încet, încet, încet, încet, încet
pas târât mers cu stat
elan
salt...

Întunericul mă împinge spre margini care încep să tremure
când insomnia îşi aprinde sirenele pe acoperişuri
s-a închistat în carnea mea o tristeţe robustă
clipele o părăsesc
în vârful picioarelor
pe o coardă întinsă...

încet, încet, încet, încet, încet,
încet...

Socul

Prin februarie începe să pompeze apele din adânc
munceşte ascuns pentru inundaţiile lui martie
întoarce-n pământ pe feţele lor secrete
pietrele misterului
călătoreşte noapte de noapte prin frigul învins.

Ne iese înainte desfăşurându-şi deasupra zidului
inflorescenţele ce imită antenele marţienilor
plouă din el peste noi cu un aer adânc de pivniţe
şi cu răcoarea văilor freatice ieşite-n fântâni.

Pretutindeni unde el se opreşte soseşte apa
ca un câine lichid să-i amuşine rădăcinile
între frunzele lui vântul îşi umezeşte pielea
foşnesc prin tăcerea lui seve din lumea morţilor.

Iar un gol transparent ne sare brusc în spinare
cu mângâieri de cascade când îi trecem prin preajmă
crengile lui ne trag spre galeriile subterane
pe unde umbrele îşi fac între ele semne...

Ascuns

... merele pe masă cristalizau în ele
misterul coacerii
viespii dădeau târcoale borcanului cu dulceaţă
toamna distila o miere cu zaţ de plâns
viaţa rămânea inexplicabilă
tăcerea făcea viermi
în încăpere fisura înainta prin aer

i se strecura soarele printre degete
umede
lumea era lichidă
lumina rostogolea boabe multicolore
sufocarea se deschidea ca o fântână în cer
el rezema cu spatele de un soi de perete-absenţă

noaptea îl ducea spre margini interioare
de unde ţâşnea întunericul înflorit
în obscura revelaţie a nefericirii
imposibilul îl rănea arătându-se

uneori sferele transparente
îl mai primeau sus
pe creste
de munţi
în albuşul vibraţiilor...

Mie nu

Lumina ne locuieşte pe toţi însă întoarsă
din propria-i strălucire uneori
cu partea obscură
ca o frunză argintie în joaca vântului

din penumbră spaima scoate trei degete
şi închipuie în substanţa ei gestul ratat
al resemnării ce-şi face cruce

dar şi atunci secreta euforie chicoteşte
în întuneric ca proasta satului
şi trage de pielea tot mai pătată
de oxidarea anilor

nu am nici un motiv să mă cred etern
şi le am pe toate
mie nu
mie nu...

Irepetabil

Totul era pregătit te aşteptau
şi vulturul şi miracolul şi misterul
şi uşile date în lături şi perdelele fâlfâind
în adâncul odăilor
şi pânza linţoliului primenită

levita o sfială de flori de tei uscate
pe răni
iar undeva în urmă şirul cifrelor 5 plutea
(grase lebede pornite spre pâlnia orizontului)
norii
închipuiau uriaşe ciuperci
floarea-soarelui bea din umbră

te strângea pantoful
cumpărat într-o iarnă demult
timpul îşi ţinea
inconsistenţa prin şuri uriaşe iar fânul
era muntele de miresme
imensitatea
lumii o surprindeai după marea cortină
tocmai se
repeta spectacolul irepetabil
al absenţei definitive

irepetabil, irepetabil, irepetabil

n-ai venit, n-ai văzut, n-ai învins...

Anaerobică

Aş spune *non possumus* văzând şi eu
cum o iau spre o primejdioasă întunecime aceste cuvinte
rostogolite sub linia de plutire a nopţii
mult
mai greu îmi vine chiar mie
să le-nţeleg
siguranţa cu care par să înainteze-n
retragere

de parcă m-ar bârfi morţii
absorbind pe nări
linia lor lungă de cocaină

au mişcările larvelor
albicioase brusc stârnite în lacurile de peşteri
nu cunosc lumina
trăiesc în adânc
fără să fi chemat lanterna scafandrului
în perfectă simbioză cu nonrevelaţia...

poezia este anaerobică?

Claritate a umbrei

Claritate a umbrei
înmugureşte noaptea în carnea solară a
lacrimei brusc evaporată

surâsul norilor promite uitarea
tu te iveşti

aproape ca o tăcere-n vibraţie
şi creşti în mine ireversibil scăzând
spre substanţa
radiaţiei ce-şi opreşte sieşi bucuria subită

încât dau să cânt
armele şi bărbaţii şi câinii şi să le plâng
luminos
etern sunet...

De acelaşi autor:

Poezie:

- *Apeiron*, Editura Cartea Românească, Bucureşti, 1971 (premiul Festivalului Mihai Eminescu pentru cel mai bun volum de debut).
- *Poezii*, Editura Cartea Românească, Bucureşti, 1974.
- *Altoiuri*, Editura Eminescu, Bucureşti, 1976.
- *Stare de asediu*, Editura Cartea Românească, Bucureşti, 1983.
- *Estado do sitio*, traduccion de Omar Lara, Ediciones Literatura Americana Reunida, Madrid, 1984.
- *Viaţă de probă*, Editura Fundaţiei Culturale Române, Bucureşti, 1998 (premiul Salonului Naţional de Carte Cluj-Napoca).
- *Dincolo/De l'autre côté,* ediţie bilingvă româno-franceză, en français par Pierre Drogi, desene de Neculai Păduraru, Editura Universalia, Bucureşti, 2000.
- *Migraţia pietrelor* (antologie de autor), cu o prefaţă de Ion Pop, Editura Cartea Românească, col. Hyperion, Bucureşti, 2000.(Premiul Asociaţiei Scriitorilor din Sibiu).
- *Circular/Circulaire,* ediţie bilingvă româno-franceză, bibliofilă, traduit en français par Pierre Drogi, cu 5 fotografii pigmentare de Roland Castro, Universitatea de Artă şi Design, Cluj Napoca, în coeditare cu Les Editions Signum, Paris, 30 exemplare semnate şi numerotate de la I – XXX plus alte 200 de exemplare pe hârtie artizanală, cu reproduceri semnate şi numerotate, 2000.
- *Tags,* Editura Dacia, Cluj, 2003 (Premiul Uniunii Scriitorilor).
- *Poèmes en apnée,* antologie bilingvă de autor (1971-2000), traduits du roumain et présentés par Pierre Drogi, Editions La Différence, Paris 2004.
- *Grădini/Jardins*, Editura Idea Print, Cluj, 2005, traducerea poemelor în franceză de Claudia Fontu

Critică:

- *Introducere în opera lui G. Bacovia*, Editura Minerva, Bucureşti, 1981.
- *Intimitatea textului*, Editura Eminescu, Bucureşti, 1985. (Premiul Asociaţiei scriitorilor din Sibiu).
- Prefeţe la ediţii din Ion Barbu, Anton Pann, Bojin Pavlovski, Blaje Koneski, Bessarion Gabaşvili-Besiki, Jean-Louis Curtis, Pascal Quignard, Antonio Lobo Antunes, Jorge Semprun.

Traduceri:

- Martin Booth, *Poemul insidios*, în colaborare cu Liliana Ursu, Editura Univers, Bucureşti 1977.
- *20 de poeţi latino-americani contemporani*, în colaborare cu Omar Lara, prefaţă de Andrei Ionescu, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 1983.
- Fernando Pessoa, *Cartea neliniştirii*, 2 volume, Editura Fundaţiei Culturale Române, Bucureşti, 2000. (Premiul pentru traducere al Uniunii Scriitorilor).
- Fernando Pessoa, *Odă maritimă şi alte poeme*, prefaţă de José Augusto Seabra, Editura Univers, Bucureşi, 2002.
- Philippe Sollers, *Războiul gustului*, Editura Polirom, Iaşi, 2002.
- Jorge Semprun, *Mortul care trebuie*, Editura Dacia Internaţional, Cluj-Napoca, 2002.
- Fernando Pessoa (Ricardo Reis), *Odes e outros poemas/Ode şi alte poeme*, ediţie bilingvă, Editura Paralela 45, 2004
- Samuel Beckett, *Poèmes/Poeme*, ediţie bilingvă, Editura Paralela 45, 2004